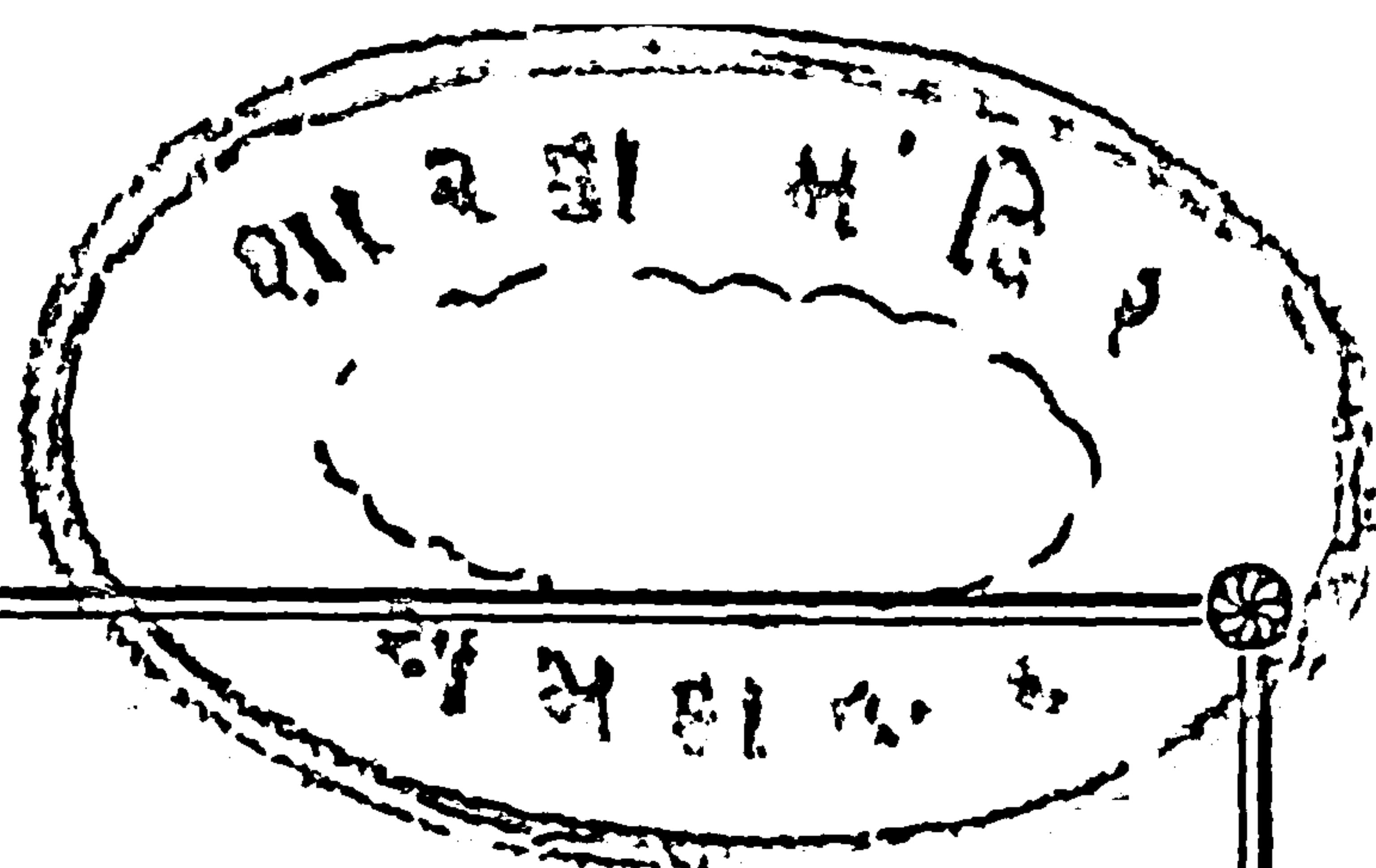

No Pages to Display

૭૩

બાળકલા મંડિ


વિમળાયેન સેતલવાડ

સોલ અન્ધ:

એન. એમ. ઠક્કરની કંપની
૧૪૦, પ્રિન્સેસ રાણી,
મુખ્ય ૨

એક સુંદર ઘર હતું. તેમાં
કાશીભેન રહેતાં હતાં અને મજા
કરતાં હતાં.



કાર્યાલયની સાથે સાથે તે

ધૂરમાં સ્વાત ઉંહરો ખુણુ રહેતા

હતા ; છ મોટા આને એક


અચૂકી.

કાર્યોભેનું ખૂદુ જે ચોકુખાં.

રોજ ધૂરનાં ખૂણુખૂણું વાળો,
કખાટ અરાખર વાસો, ને ખાવાનું
પૂણું અરાખર ટાંકે.

જમીન પર કંઈ વેરાવા
પૂણું ન હૈ.



અધ્ય ૪ ચોકનું.

આન

અધ્ય ૫ ટોકનું.

ખૂબ ઉંહરોનું હું? તેમણે
આવાનું તો બોઈએ જ ન ?
થિયારા તે કચાં થી લાવે ?
અહીંઆ તો તેમણે આવાનું
જ મુણે હિવુસે કે ન મુણે રાત્રે !

આધું ચ ટોકે છું

આજે

આધું ચ આંધ્રા.

રાટલી પુણી ટોકે લી,

જળધી પુણી ટોકે છું,

જળધી પુણી ટોકે છું,

જા

ધી પુણી ટોકે છું.

કંઈ ખાવાનું જ ન અણો.

કરાયું શું?

ખાયું શું?

અધ્યાત્મ ઉદ્ઘાટન ખૂબું મુંજાયા.
તેમણે નક્કી કર્યું.


“આ ઘર છોડી બીજી ઘરે
રહેવા ચાલયા જવું.”

અધ્યા ઉંહર તો ખીજે રહેવા
ચાલી ગયા; પુણુ અચુકડો ઉંહર
રહી ગયો!

એ બિયારો બુદ્ધુકડો !
એનાથી કુલી શિતે જઈ શકાય ?

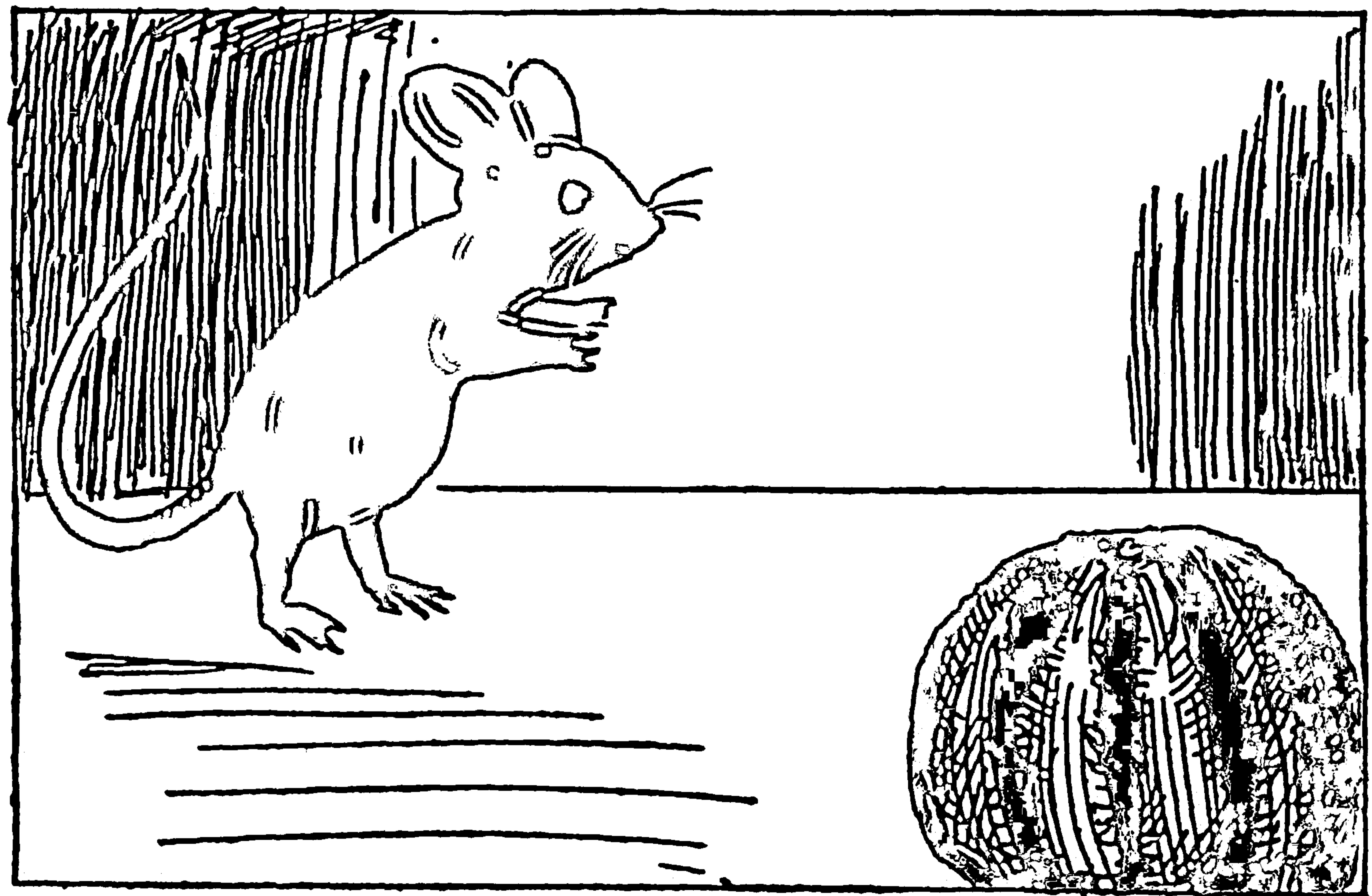
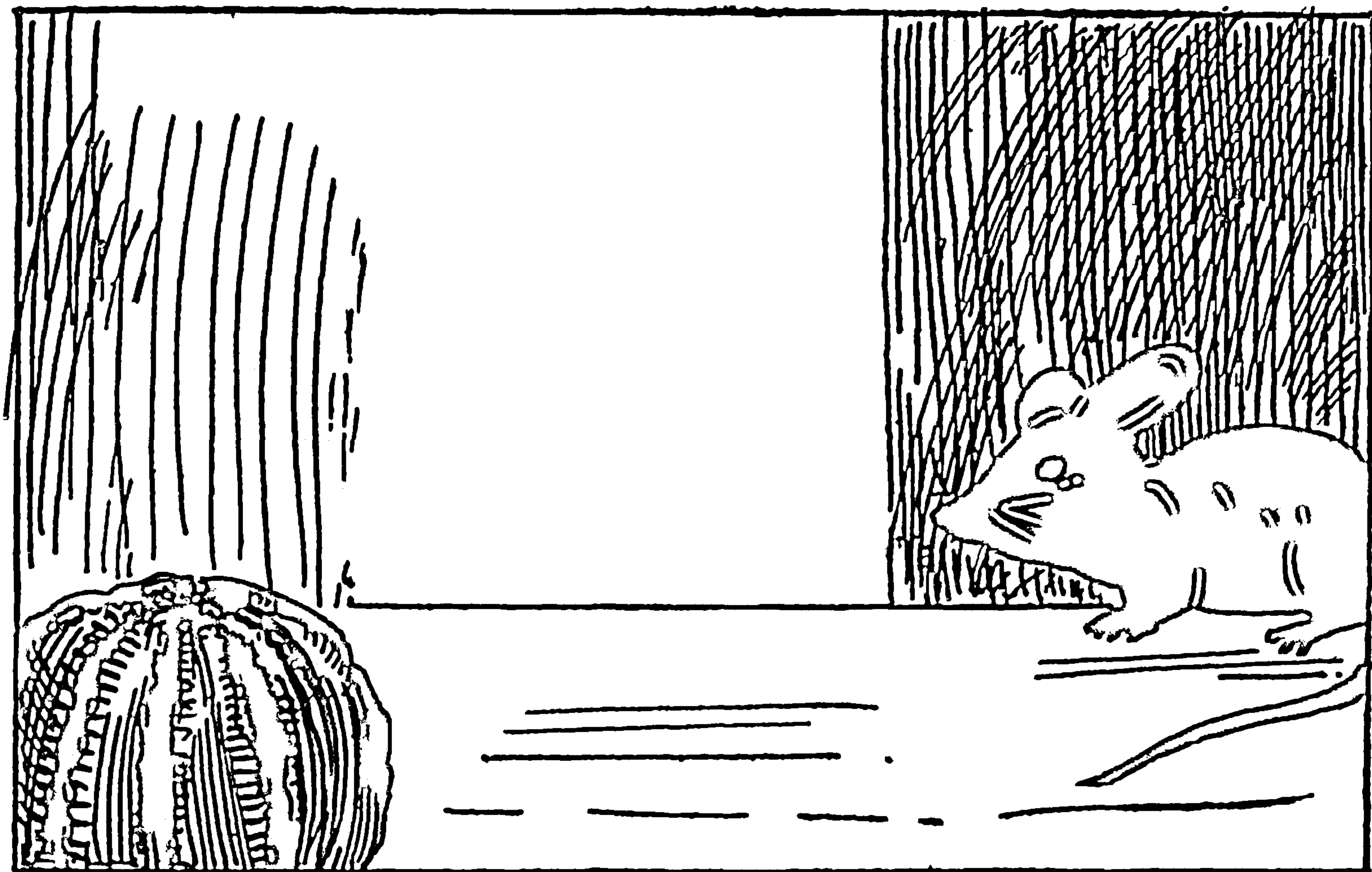
એ બ્યુચારો હેઠે એકલો
પુડી ગયો !

બ્યુચારા ખૂચુકડા ઉંદરને
વાતો કરવા ભાઇથંધ ન મળે
આને
ચૈટ ભરવા કાંઈ ખાવાનું
પુણુ ન મળે.

વિચારમાં ન વિચારમાં તે
આમું તેમ જતો હતો. એવામાં
તેની નજર એક આખરોટ પૂર
પડી.

આ ખરોટ જોઈ બ્યુકુકો
ઉંદર ખૂશ ખૂશ થઇ ગયો.
આનંદમાં લે આનંદમાં તે
કૃહવા સંકી ગયો.

આખરોટને ટૈલતો ટૈલતો
તે દરમાં લઈ ગયો.

ભૂખ-ખડુ લાગ્યી હત્યા;
આખરોટ ખાવાનું ખાડુ મન હતું;
પૂણુ આખરોટ ઘૂણું કરીએ હતું.

ખિચારો બુઝુકડો ઉંદર
ખૂથુ છાંત મારે, ખૂથુ ગાખડાવે,
પૂણુ આખરોટ કૂટે જ નહિ!

પુણુ અસુકડો ઉંફર કંટાળો
તેવો ન હતો. તેણુ તો રાત
પૂરી તો પુણુ આખરોટમાં કાળિં
ખાડવાલિં કામ તો ચાલ્યુ જ રાખ્યુ.

કદ કદ કદ,
કદ કદ કદ;
કદ કદ કદ,
કદ કદ કદ.

આ અવાજથી કારીઓન
પુણુ ઊંઘમાંથી જગ્યી ગયાં !
તેમને થુચું કે આ અવાજ
કુચ્છાંથી આવે છે ? કટ કટ કટ
એ શાનો અવાજ હશે ?

બિચારાં કાર્યાલયનાં જો કે
કટ કટ કટ ખંધ થાય, આને ઊંઘે
એટલો વળી પાછું કટ કટ કટ
થાણું થાય.

કાર્યાલીન વારેઘૂડીએ જોગી

ଓઠો; કુન્ઝ લઇનું પૂણું ચું શોધે,

પૂણું એમને બિચારાને અવૂજ

કુચાંથી આવે છે તેની ખુખૂર, જ ન

પુડે! આને શાનો આવે છે તેની

સુસૂજ પૂણું ન પુડે!

આખુરોટને કાળ્યં પાડવાનું

કામ ઘૂણા હિંસ ચાદ્યં. પુણ

અચુકડો ઉંદર કાંઈ કંટાળીને

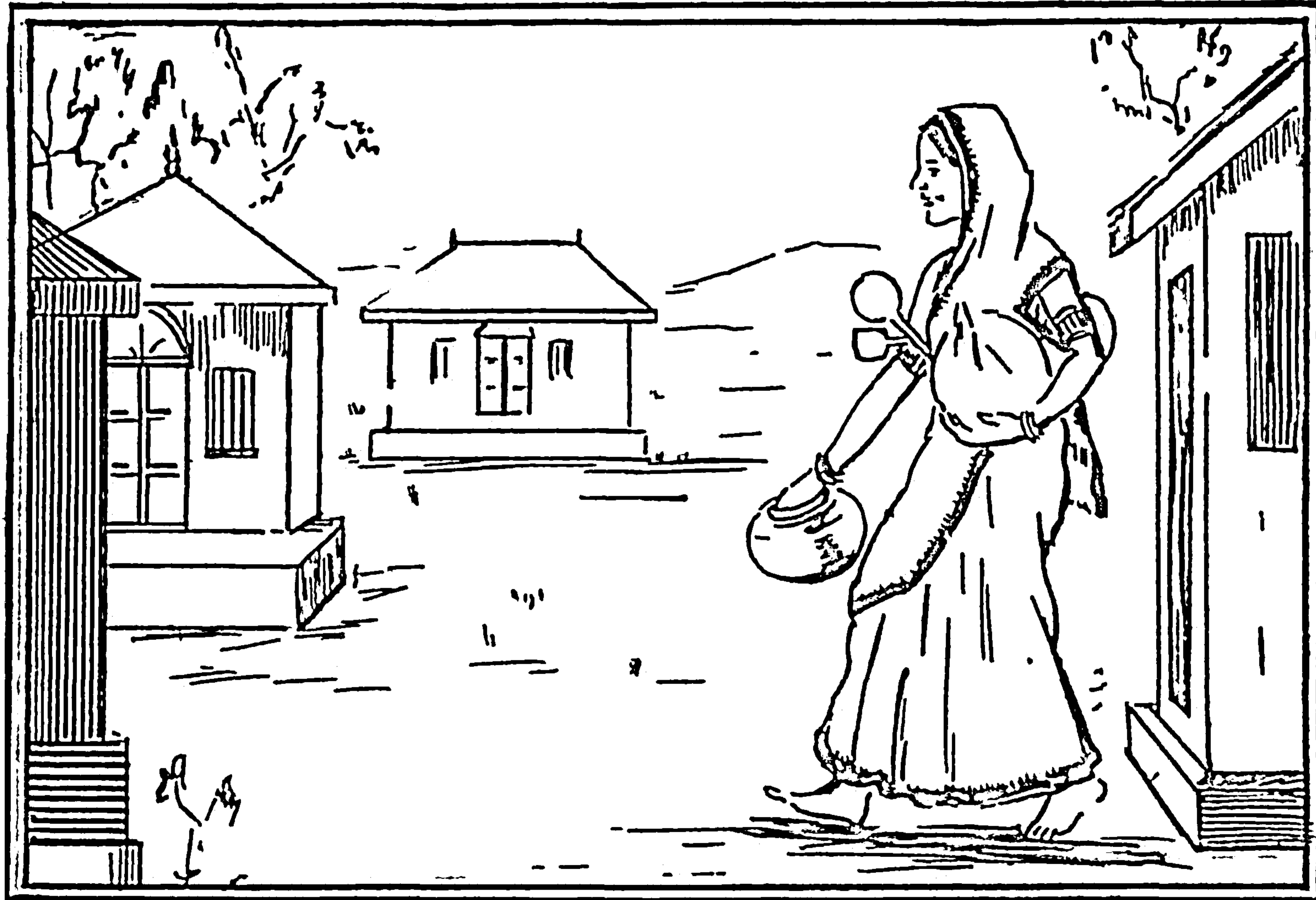
છોડી હે. તેવો ન હતો. તણુ તો

સાત સાત હિંસ સુધી ખૂખુ

મહેનત કરી, અને કાળ્યં પાડવાનું


કામ ચાલુ જ રાખ્યં.

પણુ કાશ્યોખેન તો ખૂચારાં
 સાત દિવસમાં જ જીવી જીવાન
 કંદાળી ગયાં! તેમણે તો કટ કટ
 વૂધા ઘરને છોકી ખીજ ઘરે
 રહેવા જવાનું નક્કી કર્યું.

કાર્યાખેન ઘર ખાલી કરી
ચાલી ગયાં, અને તે ઘર બીજાને
ભાડે આપ્યાં.

આજથી આશાખેન અને
દિલીપલાઈ આ ઘરમાં રહેવા
આવે છે.

આશાધેન તો બહુ સારાં !


રાતો કોઇવાર ભાખરી ઉઘાડી
રહે, તો કોઇવાર કોઈરામાં
લોટનો દયાઓ ઉઘાડો રહે; આને
કોઇવાર ગોળનો દયાઓ પણ
ઉઘાડો રહે.

અચુકડા ઉંહરને તો આ
અંધું ખૂબુ ફાલી ગયું. ખૂબુ
ખૂબુ ખાવાનું આને ખૂબુ ખૂબુ
મજા કરવાની !

સાથે સાથે એક બીજુ

પૂર્ગ ગરૂમત થઈ!

પેલા છ ઉંફરોને ખુખર
પડી કે કાશીએન તો ચાલી
ગયાં છે, અને હવે તે ઘરમાં
આશાએન રહેવા આવ્યાં છે.
ઘરમાં સાક્ષીસૂક્ર એછું થાય છે.
રોજ કાંઈને કાંઈ ખૂબાનું મળે જ
છે; એટલે તે અધ્યા પાછા આ
ઘરમાં રહેવા આવ્યા.

કેવી મળ પડી ! અચુકડા ઉંહરને
આવાનું ય મજબું આને મિત્રો પણ મજબું.

Printed and Published by : Ishwarbhai L. Patel at Nallini Printery
Jambul Wadi West Kalbadevi Rd. Bombay 2 First Edition 1939

